

Marija Skoko

ŠEJMA PRODANOVIĆ, MILICA RAKIĆ

Galerija SKC

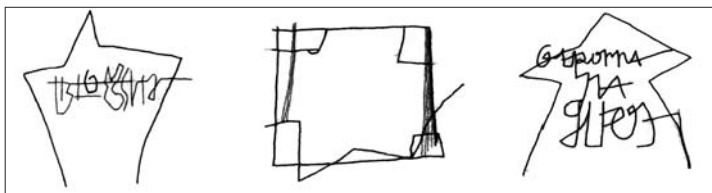
Izložba nosi naslov Penelopa (mogla bi se zvati i Penelopeja) – dakle pravi inverziju, premeštanje fokusa, u jednom novom sižeu, na poznatu fabulu Homerovog speva. U pitanju je zapravo zastupanje pozicije za koju Penelopa može da posluži kao metafora (na sličan način na koji su u evropskoj kulturi vazda uzimani antički likovi– Edip, Elektra, Ikar ...)

To je razmišljanje koje nastoji da ukaže na jednu problematiku koja je skrajnuta, jer su sredstva njene artikulacije po svojoj prirodi nekomunikativna u doba informacije.

Ovom prilikom, dve umetnice nam skreću pažnju na značaj tačke gledišta pripovedanja. Nudi nam se prilika da za trenutak, eksperimenta radi, blago promenimo perspektivu i da zamislimo: kako bi izgledala Odiseja da je pisana rukom žene?

Izložba nudi dva principa koji su jukstaponirani, sa namerom da se emancipuje jedna pozicija koja je zanemarena kao naizgled irelevantna.

Šejma i Milica stavljaju jedan naspram drugog dva principa:

Milica Rakić

Objektivno (vreme) i subjektivno(vreme)

Javno i Privatno

Svet(ski trendovi) i Kuća, Dom(aće vaspitanje)

Razvoj, Napredovanje, Savladavanje i Produbljivanje mesta, Iščekivanje, čekanje

Tok i Serija

Linearno (vreme) i Ciklično (vreme)

Upotreba (vremena) i Ispunjavanje (vremena)

Gubljenje intervala i Brojanje, Navršavanje

Kolaž medijskih slika — digitalni print i Vez — ispisivanje pulsa u ručni rad

Izložba legitimise — čini vidljivom jednu situaciju koja je naizgled neatraktivna za zastupanje, ali koja je dragocena, jer je osvešćenje za postojanje perifernih, kolateralnih procesa i stanja onom globalnom, makrotoku . Ovi uzgredni procesi su za opisivanje našeg stanja, ovde—sada barem jednako onoliko relevantni kao svest o glavnom toku.

U prostoru galerije kao u prostoru—maketi svesti kohabitiraju (bez pravog objedinjujućeg nad—principa) dva sveta:

ONAJ stalne izposredovanosti, dvadesetčetvoročasovnih vesti, izbornih kampanja, ratova, politike i biopolitike, reklama, generisanja i potrošnje potreba... Onaj mnogostrukosti, simultanosti, haotičnosti, heteroglosija "Novog Vavilona" — svet pre Džojsovog Uliksa nego Homerovog Odiseja. Onaj u koji je pojedinac uronjen (bez prilike za distancu, odmak) i kojim je nošen kao maticom. U kojem nova kriza i senzacija istiskuje jučerašnju u svojoj kričavoj konkurentnosti. Onaj svet šizofrene smene simboličkih identiteta — modela dirigovan tempom tržišta.

ONAJ usidren u uvek—jedinstvenosti, uvek — akutnosti subjektivne pozicije. Onaj konkavnog— zakrivljenog vreme—prostora. U relativističkom koordinatnom sistemu subjektivne logike i hijerarhije po bitnosti. Onaj beležen kamerom koja ne može da istupi u poziciju svevidećeg naratora, već koja vidi svet isključivo kroz svest aktera — u prvom licu — koja se prečesto gubi u bezobalnom moru beznačajnih detalja i banalnosti.

Vreme kao egzistencijalistička tautologija— merenje životnih funkcija koje postaje jedino realizovanje života— opipavanje sopstvenog pulsa i njegovo beleženje u realnom vremenu — 1:1. Onaj svet beskrajnog ponavljanja — rituala svakodnevice, meseci, godina i hronične želje kao konstante bez dinamike. Lično vreme kao fiksacija u mestu traume, čini da se vremenu koje prolazi — objektivnom vremenu— ne može pripisati nikakva druga osobina sem samog trajanja— imenovanog i tako ispunjenog brojanjem.